

Arrest

nr. 151 121 van 20 augustus 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengaalse nationaliteit te zijn, op 12 april 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 februari 2012 tot verwerping van een aanvraag om machtiging tot verblijf, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 15 maart 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 juni 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 5 juni 2015.

Gelet op de beschikking van 22 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juli 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DEPOTTER, die *loco* advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van E. MATTERNE die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 februari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) verworpen wordt, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 15 maart 2012.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van het koninklijk besluit houdende bijzondere bepalingen met betrekking tot de tewerkstelling van sommige categorieën van buitenlandse werknemers, het vertrouwensbeginsel, de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking van 2 juni 2015 de grond werd meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van het vertrouwensbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het koninklijk besluit houdende bijzondere bepalingen met betrekking tot de tewerkstelling van sommige categorieën van buitenlandse werknemers.

In casu betreft de bestreden beslissing de beslissing van 2 februari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond verklaard is. De verwerende partij is van mening dat de verzoekende partij geen gegronde elementen aangehaald heeft om tot verblijf in België gemachtigd te worden. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de kritiek van de verzoekende partij gericht is tegen de weigeringsbeslissing van het Vlaams Gewest van 24 november 2011. De verzoekende partij meent dat de feitelijke beoordeling door het Vlaams Gewest geheel incorrect zou zijn.

Uit de artikelen 9 en 10 van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers blijkt dat tegen een beslissing waarbij de afgifte van een arbeidskaart geweigerd wordt in beroep gegaan bij de bevoegde overheid. Voor het Vlaamse Gewest is dit de Vlaamse minister bevoegd voor Werk. Wanneer de minister het beroepschrift verwerpt (en de initieel negatieve beslissing dus bevestigt) kan door de beroeper eventueel tegen deze beslissing binnen de zestig dagen een aanvraag tot verbreking bij de Raad van State ingediend worden, voor overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. Een dergelijk beroep bij de Raad van State is een annulatieberoep waarbij de Raad zich uiteraard in eerste instantie zal uitspreken over de wettigheid van de genomen beslissing en niet over de opportuniteit of gegrondheid ervan. Bijgevolg is de Raad niet bevoegd om in het kader van haar annulatiebevoegdheid na te gaan of de Vlaamse Subsidieagentschap voor werk en sociale economie al dan niet een correcte beslissing genomen heeft. Voorts betwist de verzoekende partij niet dat haar aanvraag om machtiging tot verblijf afhankelijk was van de voorwaarde tot het verkrijgen van arbeidskaart B.

Bijgevolg diende de verwerende partij in casu enkel na te gaan of de verzoekende partij al dan niet aan een arbeidskaart B verkregen had. In dit verband wordt erop gewezen dat de verwerende partij niet bevoegd is om na te gaan of de beslissing waarbij de afgifte van een arbeidskaart geweigerd wordt al dan niet correct is. Indien de verzoekende partij meende dat de beslissing waarbij de afgifte van een arbeidskaart geweigerd wordt incorrect was had ze beroep moeten indienen bevoegde overheid of nadien bij de Raad van State. Tot slot wijst de Raad erop dat middelen die geen betrekking hebben op de bestreden beslissing onontvankelijk zijn.

2.3. De verzoekende partij richt op 5 juni 2015 een schrijven aan de Raad, waarin zij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.4. Op 5 juni 2015 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in, waarin zij niet slechts vraagt te worden gehoord, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst te worden gehoord. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening worden gehouden.

2.5. Ter terechtzitting van 15 juli 2015, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 2 juni 2015 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: *“De verzoekende partij wijst erop dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing beschikt over een zeer ruime discretionaire bevoegdheid, wat maakt dat op haar een verstrengde motiveringsplicht rust en het niet volstaat om in de bestreden beslissing te verwijzen naar andere beslissingen die zijn genomen om vervolgens de aanvraag af te wijzen. De verwerende partij had integendeel op uitgebreide wijze ten gronde moeten motiveren waarom de door haar aangebrachte elementen niet volstaan voor de toekenning van een verblijfsmachtiging, hetgeen haars inziens niet is gebeurd. De verwerende partij sluit zich aan bij de beschikking.”*

2.6. Waar de verzoekende partij ter terechtzitting stelt dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing over een zeer ruime discretionaire bevoegdheid beschikt en dat de verwerende partij *in casu* nagelaten heeft om op uitgebreide wijze te motiveren waarom de door haar aangebrachte elementen niet volstaan voor de toekenning van een verblijfsmachtiging, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij een nieuwe wending aan haar middel geeft. In haar verzoekschrift had de verzoekende partij weliswaar de schending aangevoerd van de materiële motiveringsplicht, maar deze had betrekking op de motieven tot weigering van afgifte van een arbeidskaart B. Met haar pleidooi ter terechtzitting geeft de verzoekende partij een nieuwe wending aan haar middel. De Raad wijst er echter op dat middelen, teneinde de rechten van verdediging van de andere partijen te vrijwaren, in het verzoekschrift moeten ontwikkeld worden, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen (RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208.472; RvS 22 april 2010, nr. 203.209; RvS 4 maart 2010, nr. 201.497; RvS 10 februari 2010, nr. 200.738). De verzoekende partij laat ter terechtzitting na uiteen te zetten waarom zij niet reeds in haar verzoekschrift deze uitgebreidere onderbouwing heeft aangevoerd. Dit voor het eerst ter terechtzitting aangehaalde nieuw onderdeel van het middel is dan ook laatijdig en zodoende onontvankelijk (*cf.* RvS 19 maart 2012, nr. 218.528; RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208.472). Derhalve wordt enkel rekening gehouden met de middelen zoals deze ontwikkeld werden in het verzoekschrift (*cf.* RvS 15 februari 2012, nr. 217.997; RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706). De Raad benadrukt ook dat een vraag tot horen er niet toe dient om onvolkomenheden in het verzoekschrift recht te zetten.

De beschikking van 2 juni 2015 antwoordt op de middelen zoals aangevoerd in het verzoekschrift. Met betrekking tot de motivering opgenomen in voormelde beschikking, brengt de verzoekende partij geen elementen aan die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in de beschikking van 2 juni 2015 werd aangegeven.

Gelet op het bovenstaande en met verwijzing naar de in voornoemde beschikking van 2 juni 2015 opgenomen grond dient te worden vastgesteld dat het enig middel, zo al ontvankelijk, ongegrond is.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is ongegrond. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig augustus tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. SOETINCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. SOETINCK

M. RYCKASEYS